

Úvodní vystoupení předsedy ÚV KSČM Vojtěcha Filipa na VIII. sjezdu KSČM v Liberci

Úvodní vystoupení předsedy ÚV KSČM Vojtěcha Filipa na VIII. sjezdu KSČM v Liberci.

Scházíme se na VIII. sjezdu naší strany, abychom zhodnotili naši společnou práci abychom posoudili svou práci za uplynulé 4 roky, shodli se na hlavních úkolech, které nás jako komunisty čekají. Tyto hlavní úkoly by nás měly posunout vpřed na naší cestě vedoucí k našemu dlouhodobému cíli, tj. k budování sociálně spravedlivé společnosti, socialismu. Budeme rozhodovat i o svých vnitřních záležitostech. Budeme volit nejvyšší stranické funkcionáře, potvrzovat nové složení ústředního výboru. Máme před sebou i návrh na úpravu stanov.

Vážené delegátky, vážení delegáti, máte předloženy základní dokumenty pro naše jednání, tj. zprávu ústředního výboru delegátům sjezdu, která v sobě zahrnuje jak obecné hodnocení uplynulého období, naši odvedenou práci, tak konkrétní pohled na jednotlivé kroky, které jsme dělali jak na úrovni vnitrostranické, odborné, parlamentní, zastupitelské úrovni, tak mimoparlamentní v oblasti občanského sektoru a společenské, stejně jako v oblasti mezinárodní spolupráce. Všem našim členům, sympatizantům, našim zastupitelům na všech stupních, zkrátka všem těm, co nám pomáhali a pomáhají prosazovat náš program – program KSČM patří poděkování.

Tím nejpodstatnějším jsou však dokumenty, které máte předloženy k samotnému rozhodnutí, tj. dokumenty, které prošly širokou vnitrostranickou diskusí. Patří sem již dříve zmiňovaný návrh úprav stanov. Ty budeme projednávat přednostně a případně se již jejich novým zněním budeme i řídit. Dále pak výsledek naší teoretické práce v dokumentu Socialismus pro 21. století, který navrhujeme po projednání vzít na vědomí a i v dalším období na něm pracovat v teoretickém zázemí strany.

Důkladně musíme posoudit materiál „Hlavní úkoly“, který se má stát po sjezdu na nejbližší 4 roky základním politickým programem KSČM a východiskem pro tvorbu našich volebních programů jak v krajích, tak pro volby parlamentní, ať již se konají předčasně či v řádném termínu.

Dovolte, abych se nyní vrátil k uplynulému období.

KSČM prošla zvláště složitým obdobím, které mělo 2 hlavní znaky. Za první vládu konzervativní pravice se zhoršování sociální situace občanů, jejich rodin a chudnutí celé společnosti. To vše včetně politického a právního tlaku na zákaz KSČM. A za druhé, dostatek prostoru v pravé části politického spektra vytvářet dojem, že samotný systém je dobrý, jen je potřeba případně vystřídat některé okoukané tváře, například vykroužkováním toho nebo onoho.

Konzervativní pravice se chopila příležitosti a pokusila se ještě více vysát peněženky nízko a středně příjmových skupiny obyvatelstva, to se jí i díky rozhodnutí ústavního soudu také po roce 2008 dařilo, když začal platit zákon o tzv. stabilizaci veřejných financí. Ten začal masivně deformovat sociální a zdravotní pojištění, když tyto do roku 2008 ještě fungující systémy se dostaly do deficitu a vláda získala důvod je tzv. znovu reformovat a pokusit se využít a zneužít peníze občanů odložených na spotřebu v budoucnosti. Byl zde i pokus si tzv. „vojensky“ zajistit vlastní vládnutí. To se ale vládě nepodařilo. Sice si v parlamentu prosadila příslušné smlouvy s USA umístnit v Brdech americkou vojenskou základnu, ale i pro odpor občanů záměr nebyl realizován. Je potřeba, i zde na sjezdu, všem poctivým členům a sympatizantům strany poděkovat za jejich příkladný postoj, za účast na demonstracích, za podpisy pod peticemi apod. KSČM v tomto boji získávala nové spojence a sympatizanty.

V odložených volbách, po pádu vlády v roce 2009, se nám, bohužel, nepodařilo vysvětlit nebezpečí nově vzniklých stran, které mohou být opět na jedno použití, jako tomu bylo v případě ODA,US a SZ.

K tomu velmi špatně byl přijat občany silně konfrontační a vychloubačný tón projevů bývalého předsedy ČSSD J.Paroubka, který se dlouho před volbami v roce 2010 choval jako naprostý vítěz voleb a odrazoval tak voliče nejen od sebe, ale od levice obecně a tedy i od KSČM. Stále měl tendenci mluvit za celou opozici. KSČM, tak musela věnovat velkou pozornost vysvětlování svého vlastního postoje, často odlišného od názoru J.Paroubka a tehdejší ČSSD. Přestože jsme upozorňovali na možné zneužití postavení tzv. čistých stran, jak se prezentovala TOP 09, tak VV, byli jsme přehlušeni mediální kampaní těchto uskupení.

Zklamání občanů ze zneužití jejich důvěry a vytvoření Nečasovy vlády z trojkoalice ODS, TOP 09 a VV probudilo občanské iniciativy. KSČM na to reagovala svou aktivitou v uskupení Spojenectví Práce a Solidarity. To po počátečním pomalém zahájení své činnosti i díky příspěvku naší strany, začíná být uznávaným subjektem v rámci občanských iniciativ. Pomohlo k tomu mnoho dobré organizační práce jak v malých akcích, tak ve velké demonstraci v dubnu 2011, dále v říjnu 2011 a akci s dlouhodobým dopadem 17. 11. 2011, kdy tzv. pohřeb nadějí demokracie je dodnes trvalou součástí nejen internetové, ale zejména veřejné diskuse. I když na akcích, které organizovali odbory nemluvili ještě představitelé jménem KSČM, ale pouze za SPaS, tak na říjnové, a listopadové akci v loňském roce se nám podařilo prosadit vystoupení představitelů KSČM.

Současná situace ve společnosti je výbušná. Hromadí se problémy a spory, které vláda odmítá řešit nebo je řeší způsobem „rozděl a panuj“ a tím jen příslovečně přilévá olej do ohně. Důvěra nejen ve vládu, ale obecně v ústavní instituce a politiky poklesla na nebyvale nízkou úroveň a je mnoho těch, kteří volají nejen po přímé demokracii, ale i po zrušení politických stran a vyvolávají anarchii. Zahraniční tisk označuje stav v ČR za chaos. Z různých míst jsou signály o tom, že se výrazně snížila prestiž naší země v zahraničí a to je v době globalizace velmi špatné.

Česká republika se pod vedením koaličních politiků propadá do bezvýznamnosti. V minulosti jsme platili za uznávanou zemi nejen s kulturní tradicí, ale zároveň s vysokou úrovní vzdělání, fungujícím zdravotnictvím a sociálním systémem i vuspělou technologií v hospodářství a fungující ekonomice. Dnes se na nás dívají jako na zemi, kde je obrovská korupce a trvale prohlubující se ekonomická krize.

Mezinárodněpolitická situace od VII. sjezdu KSČM zaznamenala nevídaně bouřlivý a pro ČR negativní vývoj. Celkově se projevil, rozvrácením stability a ohrožením bezpečnosti ve světě. Fukujamův konec dějin (nebo-li celosvětové vítězství idejí neoliberalismu) se opravdu nekonal, ba právě naopak. Mírový rozvoj civilizace začal být výrazně – jak v mírových časech nikdy v minulosti - ohrožován radikalizací globálního kapitalismu, který prostřednictvím této ideologicky a ekonomicky vadné teorie – neoliberalismu zahájil velké tažení na likvidaci všech sociálních kompromisů minulosti, zejména kompromisů vzešlých z vývoje po druhé světové válce a bipolárního světa. Vývoj posledních měsíců, týdnů ukázal a každým dnem ukazuje, že současná celosvětová hospodářská krize dalece překoná krizi třicátých let, protože její součástí o totální krize morální. Není potřeba silných emotivních slov, ale je nutno přisvědčit ekonomickým expertům a analytikům, kteří říkají, že světová ekonomika se po zavření své globalizace ocitla před katastrofou. Východiskem, neboli nápravou stávajícího stavu globálního ekonomického systému, je jediné radikální změna samotného systému nebo minimálně její výrazní regulace.

Z toho plyne i závěr, který sdílím, že lidstvo v nejbližší budoucnosti čekají nejhlubší společenské změny.

Připomenu ještě jedno významné datum 8. srpen roku 2008, nebyl to jen den zahájení olympijských her v Pekinu. Den, kdy v duchu antické tradice měly mlčet zbraně. Tenkrát díky jednomu také politikovi – gruzínskému Saakašvilimu – zbraně nemlčely. Věrolomný útok na Cvinchali jednotky ruské armády odvrátili a zasadili agresorovi zdrcující porážku. Jde o den počátku soumraku století americké globální vojensko-politické nadvlády a ekonomické dominance. Právě úmyslná neschopnost USA okamžitě pojmenovat a sankcionovat agresora v rusko-gruzínské válce rezonovalo do pádu unipolárního světa. Nástup multipolarity znamená, že státy a národy chtějí spravedlivěji distribuovat bohatství ve světě a budovat ekonomiku s nižší mírou nejistot, jasně definovanými finančními regulacemi a dosáhnout transformaci mezinárodních ekonomických organizací jako je Světová banka a MMF.

V rámci této grandiosní proměny v mnohopolární svět jsme již několik let svědky přesunu středisek hospodářského rozvoje ze západu do Asie a zejména do Číny a Indie. Dá se očekávat, že v horizontu deseti let se mezi USA a Čínou uskuteční hlavní zápas o globální prvenství. My v KSČM nepochybujeme o tom, kdo bude vítězem tohoto zápasu nejen o ekonomické vedení, ale i o charakter sociálně-ekonomického modelu a politického systému pro první dekády 21. století. Bude to Čínská lidová republika, se svojí moderní, o plán se opírající ekonomikou a sociálně spravedlivějším řízením společnosti a rozdělováním hmotných statků, která již dnes, jako významný člen uskupení BRICS dává najevo své aspirace na silného hráče nových mezinárodních vztahů.

Snaha o udržení hegemonie USA v mezinárodní politice je diktována přesvědčením, že ztráta globální dominance je pro Spojené státy neakceptovatelná. Svět je proto už několik let svědkem nových kolonizačních válek USA vedených proti Iráku a Afganistanu. Ale teprve až barbarské zničení Libye v plné nahotě ukázalo, co se nám to vlastně před očima odehrává. Byli jsme v přímém přenosu svědky brutálního pošlapání mezinárodního práva systému OSN. Agresivní spojenci současné České republiky v NATO nám ukázali, jak si váží své partnery – stále členy Rady bezpečnosti OSN. Už zdržení se Číny a Ruska při hlasování o rezolucích č. 1970 a 1973 mělo vystavit stopku jakékoliv agresivní akce na území Libye. Ve skutečnosti mezinárodní společenství dostalo velkou lekci, jakým způsobem hodlá do budoucna NATO nakládat v podstatě se základními principy novodobého mezinárodního práva. Konečným cílem těchto pseudorevolucí je s největší pravděpodobností vytvořit podmínky pro spojení muslimského světa do jediného kalifátu a tím fakticky popřít obrovský konfesní i sociální pokrok, který přinesly národně osvobozovací revoluce a protikoloniální odpor v těchto zemích po druhé světové válce. Ideoví autoři i finanční instituce, financující tyto operace od takové nové muslimské mocenské formace očekávají, že jim

umožní permanentní kontrolu nad významnými energetickými zdroji v severní Africe i na Blízkém východě. Jak ukazují výsledky i dosavadní tzv. Arabského jara, tak se jim to nemůže podařit.

Každopádně se NATO libyjským dobrodružstvím prokázalo jako nástroj nekoloniálních výbojů západních států, tj. USA a států střední a západní Evropy. A myslím, že není ani potřeba, abych na tomto místě citoval naše principiálně odmítavé stanovisko k NATO obsažené ve sjezdové zprávě.

Rusko a Čína, jasně deklarují, že jednou se mezinárodní společenství podvést dá, ale dvakrát už ne. Souhlasem k vojenské operaci OSN v Sýrii by jenom potvrdili koloniální loupež a to už je neprůchodné. A protože Sýrie je jenom druhořadý cíl – hlavní cíl je Irán, stát bohatý na ropu a aspirující na vedoucí roli v regionu – varianty vyvolání válečného konfliktu jsou opravdu různorodé. A protože případné válečné operace proti Iránu by se bezprostředně křížovaly se zájmy Ruské federace máme tady scénář na vyvolání velké války. Můžeme jenom doufat, že na schůzce států G-20 v Mexiku v červnu t.r., kde má dojít k první schůzce prezidentů Obamy a Putina se tyto dva politici dopracují k dohodám, které vytvoří modus operandi pro uchování míru pro nejbližší budoucnost.

Ještě jednou připomenu, že jsme spolu s občanskými iniciativami a zejména s Nezákladnám významně přispěli k suspendování projektu umístění radarové základně USA na území ČR. Dnes je hlavním úkolem zabránit realizaci provokujícího projektu protiraketové obrany EVROPRO, resp. rozmístění prvků protiraketové obrany USA kolem Ruska a Číny. V složitých krizových časech jako jsou ta dnešní je příliš riskantní ponechávat volnou ruku architektům hvězdných válek. Proto KSČM musí vyvinout veškeré úsilí, aby zahraniční politika České republiky zůstala politikou míru. Doufám, že příští vláda České republiky bude schopna vrátit mírovou pověst zahraniční politiky zakládajícího člena Organizace spojených národů.

Zahraniční politika budoucí vlády České republiky, vzešlé z předčasných nebo řádných voleb v r. 2014, bude muset respektovat a reflektovat převratné změny které probíhají v dnešním světě. Bude muset akceptovat význam a sílu nových ekonomických aliancí jakými jsou například BRICS a Šanghajska organizace spolupráce. Bude muset usilovat o vrácení dobrého jména českých produktů a práce do zemí Asie a Latinské Ameriky, kde si ještě pamatují spolupráci s ČSR, resp. ČSSR.

Jak se píše ve sjezdové zprávě, KSČM i v uplynulém období aktivně a cílevědomě napomáhala upevňování spolupráce a solidarity v rámci mezinárodního komunistického hnutí. Rozvíjela styky různé intenzity s více než stovkou komunistických a levicových stran. Podílela se na přípravě a průběhu mezinárodních setkání komunistických a dělnických stran. Za poslední rok v rámci zintenzivnění mezinárodní činnosti KSČM došlo k návštěvám delegací KSČM u partnerských Komunistických stran Vietnamu a Číny. Vlastními iniciativami jsme dosáhli, že nás navštívili čelní představitelé AKELu z Kypru, KS Řecka, Chorvatska, předseda EL a zároveň předseda KS Francie. Pravidelně se setkáváme s předsedou Munkáspártu Gy. Thurmerem i představiteli Die Linke. Na mezinárodních setkáních koordinujeme stanoviska KSČM s KS RF. Na těchto jednáních jde zejména o hledání společného východiska levice ze současné ekonomické a finanční krize v Evropě. Zástupci KSČM se rovněž zúčastňují pravidelných porad VV strany Evropské levice, seminářů GUE/NGL v EP a také dalších akcí v zahraničí. Prvořadou pozornost věnuje KSČM spolupráci a stykům s Komunistickou stranou Slovenska.

Sledujeme vývoj v Řecku a postup našich soudruhů v KS Řecka a její předsedkyně A.Paparigy, současnou patovou situaci budou řešit novými volbami. V těchto volbách má velké šance na vítězství levicová Syriza. Blokovat spolupráci levice by znamenalo zopakovat chyby levicových hnutí v Německu z 30. let. Musíme si jasně uvědomit, že naše nerozhodnost anebo nepřipravenost na akci dává prostor silám, které jsou schopny uvrhnout svět do područí hnědého moru. Těmto silám dnes - jako naši otcové a dědové říkali - říkám „No pasaran!“

Součástí globalizace a pokusu ovládat společnost bez hranic je mediokracie. Nejde o něco, co by snad sloužilo jen vlastníkům novin a novinářům, jde o to, jak globální nadnárodní společnosti ovlivňují, resp. se snaží ovlivňovat veřejné mínění a jak si ho „nakupují“.

Volby v roce 2010, které ovládla pravice či pravicoví populisté, měly okamžitě jako důsledek vytvoření mediální blokády levicových názorů, zvláště pak prezentace KSČM. Jen pro porovnání – prezentace představitelů parlamentních stran. Pokud jde o předsedy tak Radek John dostal příležitost pětkrát větší, Bohuslav Sobotka sedmkrát, Jiří Paroubek jako šéf strany LEV dvaapůlkrát. Předsedové vládních stran dokonce mnohonásobně vyšší – Karel Schwarzenberg devětkrát a Petr Nečas dvě stě padesátkrát.

Ne jinak to bylo i s předsedou našeho poslaneckého klubu KSČM Pavlem Kováčikem ve srovnání s ostatními klubovými předsedy – dva po sobě zvolení předsedové klubu ODS se do médií dostali šestkrát více, Vít Bárta dvacetkrát a Petr Gazík z TOP 09 osmkrát. Také předsedové ČSSD dostali šestkrát více slovo na obrazovkách. Z ostatních našich stínových ministrů pouze Soňa Marková, Pavel Hojda a Miroslav Opálka dostali několikrát příležitost vystoupit v besedách či replikách a vedli si velmi dobře. Ostatní se dostali do televizních pořadů jen výjimečně. Ani v dalších sdělovacích prostředcích jsme nedopadli lépe.

Pravice vytvořila, po zatím nepodařeném pokusu pozastavit činnost naší strany, bariéru ticha. Prostě cenzura mlčením. Nechci zabíhat do detailů, tak vezmu rovnou např. naše 1. máje, jichž se účastnilo 60 až 100 tisíc komunistů i nekomunistů ve všech okresech a větších obcích naší vlasti. Diváci se to nedozvěděli. Při tom televizní stanice ukázaly různé akce konané v onen den, jichž se účastnilo jen pár desítek či stovek lidí. Nezmiňují se ani o našich dalších akcích, ať již jde o zasedání ÚV, Slavnost Haló novin, MDŽ, Mezinárodní den dětí, pokládání věnců k hrdinům minulosti apod.

Naopak stále se objevují pořady znevažující práci komunistů, vytrhávající jednotlivosti z celkového dění, zkreslující fakta a životní osudy významných osobností, přesto, že mnohdy šlo o osoby nezpochybnitelného národního či dokonce světového významu (Nezval, Hašek, Fučík apod.). Není ušetřena ani poválečná historie, kdy v posledních měsících je nám předkládáno to, že Češi byli po válce horší než Němci a "chudákům" Němcům surově ubližovali. Totéž se týká tzv. třetího odboje, jenž je líčen jako boj demokracie s „komunismem“ a vrazi omlouvání a dokonce i vyznamenávání. Obránci naší vlasti jsou líčeni jako vrazi či nelidští zločinci.

Sílu bojovat proti takovým mediálním postupům máme jen omezenou. Proto jsme věnovali tolik úsilí, abychom jako hlavní akcionář a.s. Futura především prostřednictvím deníku Haló noviny s přílohami Naše pravda, Obrys Kmen a Bonus trpělivě vysvětlovali pravdu. V minulém roce muselo představenstvo Futury řešit postupný úbytek čtenářů a přetvořit list v moderní médium, jež by se na novinovém trhu vyrovnalo těm nejsledovanějším novinám a to nejen obohacením obsahu, ale zvláště pak grafickou tvářností. Ne všichni tuto změnu vzali za svou. Chápu ustálenost názorů a myšlení a to, že ne každý je schopen či ochoten se poprat se změnami. Ukázalo se však, že šlo o správnou cestu. Pokles odběru se zastavil a dokonce dnes mírně opět narůstá. Při tom pro propagaci Haló novin jsme mnoho zatím neudělali, i když bychom měli pochválit několik krajů, Prahu, Hradeckou krajskou radu a Ostravskou krajskou radu, které navýšily náklad a rozdávaly noviny občanům. Jde určitě o velmi správný přístup a dovoluji si zmíněným třem krajským radám poděkovat. VV ÚV KSČM se bude muset v příštím období však zamyslet nad tím, co udělat pro zvýšení odběru Haló novin jak v centru, tak v krajích, okresech a základních organizacích.

Podařilo se vyprofilovat i jednotlivé přílohy Haló novin. Naše pravda se stala diskusním fórem členů i sympatizantů strany a zároveň místem, kde se rozebírají některé aktuální teoretické otázky, Obrys Kmen pak místem pro malou literární tvorbu, pro recenze i teoretické materiály z oblastí kultury, Bonus pak do značné míry týdeníkem pro mladé čtenáře, přinášející zároveň informace pro sběratele, zahrádkáře, kuchařky i příznivce dalších aktivit. Ohlasy, které redakce dostává, jsou ve své většině pozitivní.

Jsou vydávány i další tiskoviny s hlavičkou okresních výborů nebo přímo KSČM či dokonce jen pod znakem dělnického hnutí. Myslím, že řadu z nich je třeba pochválit, protože rozšiřují obzor našich členů a sympatizantů o místní nebo odborné pohledy. Mám na mysli brněnské Echo, okresní stranické noviny Kladna, Teplic, Rokycan, Chomutova, internetové pak OV Prahy 2, jež nejsou jen obyčejnými zpravodaji, atd. Existují ovšem i tiskoviny tvářící se levicově, ale jejich cílem zřejmě není sjednocovat stranu, ale zanést do členské základny nedůvěru nejen k vedení strany, ale vůbec k práci KSČM jako takové. Jde většinou o prezentaci spíše jednotlivců a jejich názorů, než o názor členské základny. Pro stranu je pozitivní, že jejich dosah je minimální a jsou spíše informátorem nejbližšího okruhu vydavatelů. Bohužel mohou posloužit politické pravici jako zdroj falešných informací o stranické práci a zpochybování našeho postupu.

Jestliže se shodneme, že je česká společnost včetně dalších minimálně evropských zemí v bodu zlomu, a že je potřeba nahradit přežitý neoliberální model, a to se doufám shodneme, musíme jako politická strana, která je na vzestupu a získává další členy a sympatizanty, být schopni formulovat základní přístupy ke všem oblastem společenského a státního života u nás a také v zahraniční politice.

Využijme našeho sjezdu a předložme občanům naší země srozumitelný program, naději k vyvedení z krize, naději na to, že mohou rozhodovat o svých záležitostech ve svůj prospěch, nikoli ve prospěch cizích zájmů, ať už jde o zájmy jiných států, které si podřídili současné vládnoucí strany u nás nebo o zájmy nadnárodního kapitálu, který si kupuje politiky po celém světě, aby ovládl jednu zemi za druhou a udělal si z občanů jen zdroj svých zisků. Je naším právem tvořit a organizovat v široké mezinárodní dělbě práce své věci bez diktátu těch, kteří nás mají v úmyslu svázat dluhovými pouty tak, abychom ztratili i tu část sdílené suverenity, kterou máme garantovanu smluvně v rámci mezinárodního práva. Ti, kteří si chtějí podříditi státy a jejich občany včetně naší země a nás samotných, ať už jde o bankéře nebo jiné struktury nadnárodního kapitálu, musí pocítit, že stát tu není pro ně, aby jim sloužil, ale naopak aby sloužil vlastním občanům.

Proto „Hlavní úkoly“ jasně dávají priority pro překonání krize, změnu stavu a systému. Systému, jehož jádrem je člověk, občan a měřítkem hodnot je práce nikoli pouze majetek.

Nemíním citovat celý dokument, který je předkládán sjezdu, ale nemůže být menších cílů než je

1. porážka Nečasovy vlády, nové volby a ustavení vlády respektující zájmy většiny občanů;

2. zastavení navržených „restitucí“ církevního majetku,

3. namísto řeči skutečně přijmout státní protikorupční program a přijmout zákon o majetkových příznáních,

4. prosadit funkční zákon o obecném referendu a odvolatelnost politiků;

5. místo nesmyslných škrťů stimulovat hospodářský růst všech forem vlastnictví a podpořit tvorbu nových pracovních míst a bránit sociálních práva a jistot lidí; zastavit nebo zrušit navrženou důchodovou reformu a zachovat průběžný, státem garantovaný důchodový systém,

6. zajistit ústavní právo na bezplatnou zdravotní péče, bezplatné studium na vysokých školách, bez školného či zápisného, zajištění systému sociálních stipendií a podpor pro potřebné;

7. přijmout spravedlivou, solidární a účelnou daňovou politiku s progresivní daní z příjmu fyzických i právnických osob,

8. Vytvoření potřebné podmínky pro práci bezpečnostních složek, posílení jejich profesionality a zajištění funkčního záchranného systému.

Stažení českých vojenských kontingentů z míst, která nemají vztah k naší obraně a nejsou ani v zájmu OSN. Bojovat za mír ve světě.

9. Podporovat iniciativy, zejména projekt Spojenectví Práce a Solidarity (SPaS) a podstatně zvýšit úsilí za jednotný postup občanských sdružení a iniciativ k obhajobě práv neprivilegovaných vrstev proti systému vykořisťování a bezpracného obohacování. Aktivně čelit antikomunismu. Spojit zkušenosti s novými formami a metodami práce.

10. Podporovat ekologické, kulturní myšlení společnosti.

Spoluvytvářet materiální, ekonomické i duchovní podmínky pro systematický dialog s mladou generací.

Naším dlouhodobým cílem, pro který vytváříme plněním nejbližších úkolů předpoklady, je vybudování spravedlivějšího společenského řádu – socialismu, kde lidé budou odměňováni podle práce, a vše se bude dít ve prospěch společnosti.